

Id haecenus sit assertum, cui non cucurbita pro capite, videndum tamen, an id ratione naturali demonstrari possit, quod omnino fieri potest, sumto fundamento I. Ab exclusione potentiae passivae ab essentia divina: Omne corpus est in potentia, quia est continuum: potest ergo dividi in infinitum. Semper enim facta quaecumque divisione, consurgit nova potentia ad ulteriorem divisionem, inquit Soncinas lib. 12. Met. q. 40. DEUS vero cum sit primum Ens, impossibile est ipsum esse in potentia, a quo namque reducetur ad actum? quod enim est in potentia non reducitur in actum nisi per Ens actu, inquit Thomas p. 1. q. 3. art. 1. Impossibile itaque est DEUM esse corpus.

57. II. A negatione partium; Si DEUS esset corpus, haberet partes extra partes: omne namque corpus est materiatum. Facere enim corpus sine materia, est facere insomnium sine somno, teste Magno Scalig. exerc. 359. s. II. Si haberet partes extra partes, una pars terminaret aliam, & sic DEUS non esset infinitus, quod falsum esse patebit infra. Esset praeterea in DEO compositio ex materia & forma, quam tamen longissime a DEO abesse dicitur in attributo simplicitatis. Pulchram quoque adducit rationem Platonius Philosophus Plotinus l. 4. enn. 5. p. 80: Corpus omne fit, inquit, ideoque principium esse non potest, quippe cum principium sit ingenitum. Resumere quoque possemus rationem inferius allatam de accidentibus, quod nimirum in DEO sic esset perfectivum & perfectibile: Omnis namque materia imperfecta est, & per formam perficienda: Forma vero perfectiva materiae & illam actuans. Quae absurda & alia plurima, quae hinc pululant, neminem non abstertere possunt ab hac cruda senten-